

En Carles Manubens Florensa, soci cofundador d'un despatx de 35 advocats a Barcelona -Arimany-Manubens&Associats- comença l'entrevista parlant-nos dels seus éssers estimats: **"La Maria Helena, la meua dona, és imprescindible en la meua vida."** El mateix passa amb els seus tres fills, l'Helena, el David i el Carlos. I és que la trepidant trajectòria professional del nostre protagonista no li impedeix afirmar que **"la família és el nucli vital que t'acompanya sempre."** I més en el seu cas, on els conceptes de família i ofici van estretament lligats: **"El meu pare, en Ramir, el meu mestre, era jutge; la meua germana i alguns cosins són també advocats."**

Malgrat exercir a la capital, el jurista que ens acompanya està convençut que **"els de ciutats mitjanes, com Manresa, són els millors advocats de Catalunya. S'enfronten a una gran varietat de qüestions i consegüentment gaudeixen d'una agilitat mental que a Barcelona, a causa de l'especialització, estem perdent a poc a poc, a favor, això sí, d'altres virtuts pròpies del treball en grup."** En Carles va arribar a plantejar-se el trasllat del seu despatx a Reus, ciutat natal de la seva esposa: **"Un bon amic em va fer veure que allí no m'arribarien els assumptes que m'arriben a Barcelona."** L'explicació era ben simple: **"Quan algú té un problema greu, s'estima més mirar de resoldre'l lluny del seu nucli de convivència. D'altra banda, el públic té la convicció que per un gran despatx barceloní han passat més temes importants i, per tant, l'experiència és major."**

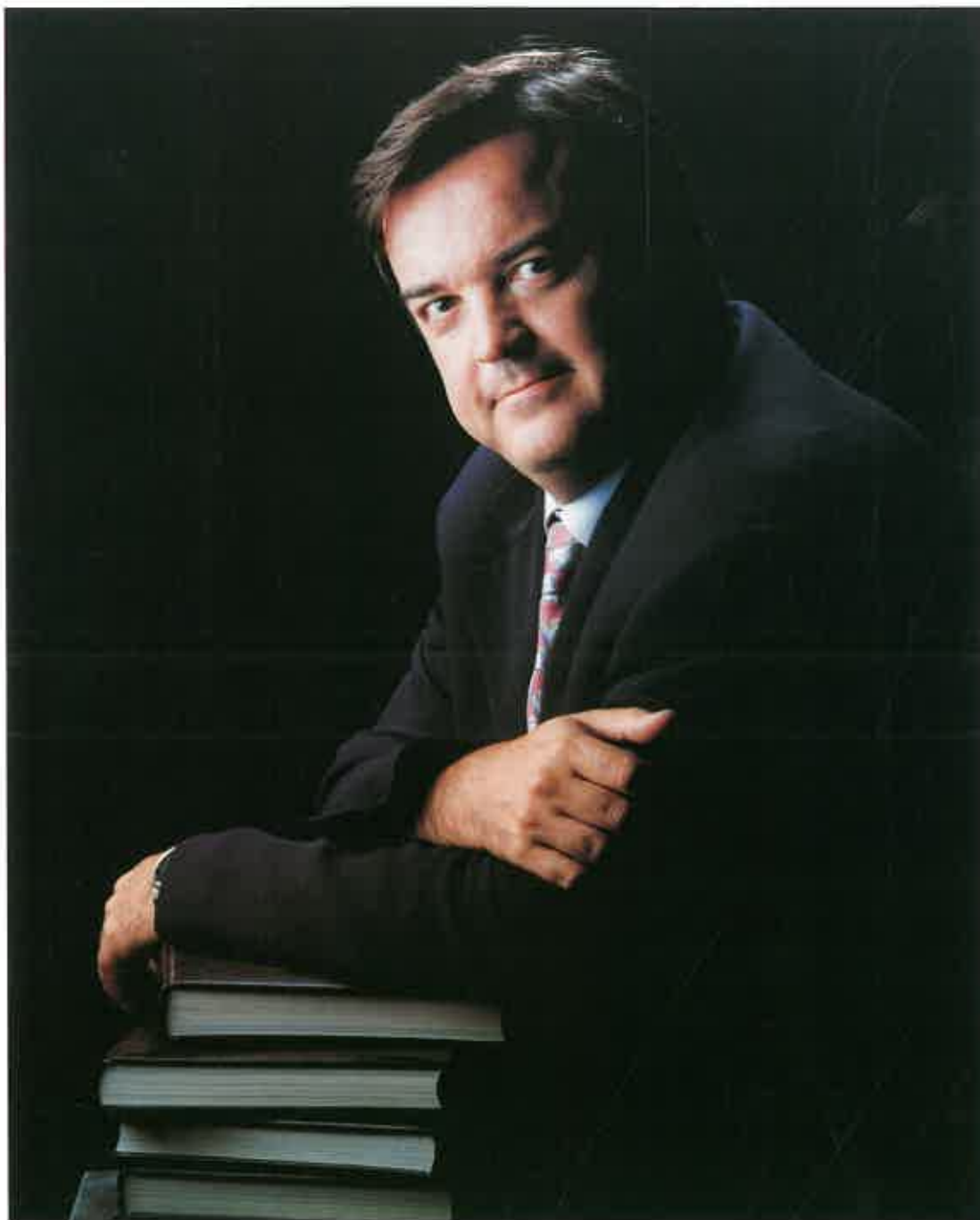
Així, assegura que **"jo mai no hauria obert un despatx d'uns quaranta advocats si no hagués considerat que era estrictament necessari, dins d'un exercici honest de la professió, amb l'objectiu d'oferir un bon servei. T'acabes adonant que, malgrat els anys d'estudi i les qualificacions obtingudes, tu no ets capaç de resoldre tots els temes satisfactoriament en un temps raonable. Avui el client no vol esperar, vol que li resolguis el problema, i disposar dels documents escrits i signats la setmana següent."** Qualitat i celeritat són per tant els dos puntals que sustenten el bufet: **"Un cop identificats els problemes plantejats, s'assignen als professionals corresponents, que en donen la resposta."** La seva conclusió és diàfana: **"Tret de casos molt concrets, el treball en equip sempre és millor que l'individual, perquè la interrelació de temes dins d'un mateix problema legal és molt elevada. És molt fàcil que en un únic cas s'impliquin qüestions fiscals, mercantils, laborals, ambientals, etc."** Vist això, no resulta estrany que, **"seguint el model americà"**, en el futur potser a l'hora de resoldre els conflictes, **"les companyies grans recorrin als grans bufets, mentre que els consumidors individuals es deixen assessorar per advocats lluitadors que es dediquen en cos i ànima a un sol cas, perquè a vegades treballen a comissió."**

El nostre entrevistat és de l'opinió que **"el món del dret està adquirint un protagonisme proporcional a l'evolució de la societat. Si en una societat no està garantida la llibertat i igualtat, el dret esdevé una entelèquia sense cap efectivitat."** Preveu que aquesta necessitat serà **"progressivament més gran, perquè cada cop som més capaços de fer valer els nostres drets i responsabilitzar-nos de les infraccions."**

Volem ara conèixer el parer d'en Carles sobre el destí de la professió: **"La integració europea és un procés irreversible i vertiginós. Les empreses, tant locals com estrangeres, han ampliat el seu mercat a una velocitat extraordinària. Darrere d'aquesta unificació de mercat hi ha una unificació normativa, si més no pel que fa a totes les normes que regulen el mercat."** Estem a l'alçada d'aquests canvis? **"Els bufets estrangers ja tenen consolidada, des de fa temps, una organització millor que la nostra. La seva mentalitat és més empresarial i disposen de més clients"** En conseqüència, ell vaticina que aviat entrarem en **"processos de fusió amb altres despatxos espanyols i estrangers."** L'inconvenient d'aquesta **"globalització"** és que pot generar **"conflictes d'interessos: el món és molt petit, i jo no puc ocupar-me de l'assumpte d'un client si resulta que aquest està enfrontat o fa la competència a un altre client meu."**

No ens anticipem als esdeveniments, però, i centrem-nos en la problemàtica actual del món jurídic: **"A la justícia li calen els mitjans personals i materials adients. No té cap sentit que en un país democràtic el jutge no sigui el professional del dret millor retribuït. Altres professions jurídiques de transcendència i responsabilitat inferiors tenen una retribució molt superior."** I aquí no s'acaba el problema: **"No es pot esperar que 500 jutges siguin capaços d'impartir justícia en tots els casos que poden arribar a presentar els 25.000 advocats de Catalunya. El meu pare, sense anar més lluny, havia de dictar cada dia fins a quatre sentències relatives a temes complexos. Va arribar un moment en què estava més obligat a un rendiment quantitatiu que qualitatiu."** Aquestes circumstàncies tenen conseqüències com la següent: **"No sempre els millors estudiants de dret volen ser jutges, com seria el natural."** De fet, els candidats a omplir aquest buit els tenim més a prop del que ens pensem: **"El millor sistema seria l'evolució natural, consistent que durant l'última fase de vida professional l'advocat exercís de jutge. Els jutges, com que no han exercit de lletrats, no tenen les vivències que els proporcionarien una visió més àmplia de cada cas. El mateix passa amb els professors de dret que no tenen contacte amb la vida jurídica, i jo respecto molt la professió de docent."**

Un problema és que l'òrgan suprem de justícia sigui **"majoritàriament nomenat pels partits polítics. En aquest sentit, considero que els socialistes van fer un pas enrere que va fer perdre independència a la justícia. Un jutge no pot tenir una visió de partit."** Davant els casos de corrupció que han saltat a les primeres pàgines dels diaris, **"sembla que la població estigui perdent la confiança en l'estament judicial, però jo penso que és justament el contrari, i que és ara que aflora la importància de la justícia. Avui dia el 25 per cent de les notícies són judicials, la qual cosa és símptoma de normalitat democràtica."** Qui millor que en Carles, amb quinze anys d'exercici, per explicar-ho? **"Recordo que quan vaig començar a exercir, l'any 1984, ningú no respectava la justícia ni hi prestava atenció."** Esperem que les paraules d'en Carles Manubens contribueixin que el tema de l'administració de justícia vagi prenent la importància que mereix.

“Tret de casos molt concrets, el treball en equip sempre és millor que l’individual, perquè la interrelació de temes dins d’un mateix problema legal és molt elevada”

Carles Manubens - Barcelona (Barcelonès)